

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce:	V. S. , narozen X státní příslušník Ruské federace v ČR naposledy bytem X zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Verčimákem sídlem 28. října 1001/3, 110 00 Praha 1
proti žalované:	Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4
za účasti:	A. P. , narozena X st. příslušnice Ruské Federace v ČR naposledy bytem X zastoupena advokátem Mgr. Tomášem Verčimákem sídlem 28. října 1001/3, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2023, č. j. MV-158560-16/SO-2022,
takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2023, č. j. MV-158560-16/SO-2022, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 24 456 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Tomáše Verčimáka, advokáta.
- III. Osoba na řízení zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce je státním příslušníkem Ruské federace. Žalovaná poté, co věc převzala od Ministerstva vnitra podle § 131 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zrušila platnost žalobcovy zaměstnanecké karty podle § 46e zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), a stanovila mu lhůtu k vycestování z území. Dospěla totiž k závěru, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu ve smyslu § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců.
2. Vůči žalobci bylo dne 6. 10. 2022 zahájeno řízení o zrušení jeho zaměstnanecké karty (č. PKP 001231631, platné do 15. 8. 2023) dle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) a § 56 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců, neboť byly zjištěny skutečnosti uvedené v § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, tedy, že by mohl při svém pobytu ohrozit bezpečnost státu. Podklad k tomuto důvodu byl tedy oddělen jako utajovaná informace mimo správní spis s odkazem na § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobce navazoval na předchozí dlouhodobý pobyt na území od konce roku 2015, nejprve na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, později po absolvování bakalářského stupně studia na Univerzitě Palackého v Olomouci koncem roku 2021 změnil účel pobytu na zaměstnání (neduální zaměstnaneckou kartu), přičemž nastoupil do zaměstnání u Rosatom Central Europe, odštěpný závod zahraniční právnické osoby (Rosatom Central Europe Kft., reg. č. 01-09-352511, sídlem v Budapešti, Maďarsku), založeného pracovní smlouvou ze dne 12. 8. 2021 na pozici Marketing Manager. Pracovní poměr k tomuto zaměstnavateli skončil ke dni 31. 8. 2022 na základě dohody ze dne 16. 8. 2022.
4. Osmý senát žalobu žalobce rozsudkem ze dne 21. 6. 2023, č. j. 8 A 75/2023-75, zamítl, s tím, že odmítá závěry desátého senátu téhož soudu v jiné věci týkající se zohlednění zdrojů a metod užitých při získání utajované informace a při jejím hodnocení. Učinil tak s odkazem na to, že zpravodajské služby s odvoláním na § 8 odst. 3 zákona č. 153/1994 Sb., o zpravodajských službách České republiky, uvedly, že nemohou poskytnout informace o užitých zdrojích a metodách. Po vydání tohoto rozsudku však právní názor desátého senátu vyslovený v rozsudku ze dne 16. 5. 2023, č. j. 10 A 11/2023-54, vůči němuž se osmý senát vymezil, shledal správným NSS v rozsudku ze dne 31. 8. 2023, č. j. 1 Azs 87/2023-32, č. 4518/2023 Sb. NSS.
5. Nejvyšší správní soud, který rozhodoval o kasační stížnosti proti rozsudku ze dne 21. 6. 2023 v této věci, zrušil rozsudek osmého senátu z důvodu nepřibrání zúčastněné osoby a zároveň v rozsudku uvedl, že s ohledem na shora uvedený rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2023, č. j. 1 Azs 87/2023-32, právní názor, jímž se osmý senát městského soudu vymezil vůči názoru

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

následně aprobevanému ze strany NSS, tedy nemůže obstát. Městský soud tak má v dalším řízení tuto námitku opětovně posoudit a zohlednit přitom judikaturní vývoj. Městský soud proto opětovně žalobu projednal a rozhodl o ní.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. Žalobce v žalobě předně uvedl, že ústředním základem, na kterém bylo vystavěno napadené rozhodnutí, jsou utajované informace, ke kterým neměl přístup a z tohoto důvodu se dovolává zvláštních nároků na kvalitu a hloubku soudního přezkumu napadené věci, viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 As 5/2008-63. Žalobce však má za to, že prioritně má ležet obrana vůči „obvinění“ na bedrech účastníka správního řízení, a proto musí naopak dostat maximum možného sdělení z utajovaných informací. Neměl by zde platit opačný princip, který je ražen doposud, a dle kterého nemá být zpřístupněno nic kromě nezbytného minima – nastínění podstaty. Dosavadní přístup k možnostem obrany vůči napadenému rozhodnutí je dle žalobce schizofrenní a nedosahuje minimálních standardů zaručeného práva na spravedlivý proces dle čl. 36 Listiny základních práv a svobod a čl. 47 Listiny základních práv EU.
7. **V prvním žalobním bodu** žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
8. V první rovině napadl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu jeho opomenutých tvrzení a návrhů, se kterými se žalovaná nevypořádala vůbec nebo jen obecným a povrchním způsobem. Jedná se zejména o všechny listinné důkazní návrhy obsažené v podání ze dne 23. 10. 2022 a vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 23. 2. 2023. Tyto návrhy měly prokázat, že poznatek o možném ohrožení bezpečnosti České republiky vyvozovaný z utajovaných informací je v úplném nesouladu s tím, co žalobce prakticky činil zejména po napadení Ukrajiny Ruskou federací, a jak se k tomuto jednání ruského státního režimu sám hodnotově stavěl. Vedle toho žalobce poukazoval na vlastní zveřejněné protiválečné příspěvky (dostupné na Twitter a Instagram účtu), které jsou naopak v humanitárním zájmu pomoci ukrajinským uprchlíkům, takže ve zřejmém protikladu k zájmům ruské státní moci, které žalovaná shrnula toliko s poukazem na snad nějaký manévr.
9. Z napadeného rozhodnutí není jasné, zda žalovaná všechny důkazní návrhy odmítla pro nadbytečnost či z formálních důvodů (některé v anglickém jazyce), či co konkrétně z nich vlastně zjistila, pokud je vykonala. Přesto žalovaná v napadeném rozhodnutí všechny listinné důkazy rovnou hodnotí. Přitom paradoxně při jediném řádně vypořádaném důkazním návrhu – výsledku, žalovaná uvádí, že provedení výsledku k prokázání tvrzení žalobce není případné (implicitně je asi nadbytečné), a žalobce má navrhnout listinné důkazy. V rozporu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 241/2015-41, žalovaná namísto uvážení, zda a které důkazy vůbec provede, rovnou přistoupila k jejich samotnému hodnocení z hlediska jejich závažnosti (důležitosti). Žalovaná s důkazními návrhy přímo polemizovala, resp. odmítla jejich provedení generalizujícím či naopak redukcujícím způsobem s tím, že klíčové jsou pouze utajované informace. Žalovaná tedy zatížila správní řízení vadou, která má co do rozsahu a závažnosti potvrzovaných skutečností zřejmý dopad na přezkoumatelnost a zákonnost napadeného rozhodnutí. To platí zvláště za situace, kdy za současně účinného znění zákona o pobytu cizinců je předmětné správní řízení vedeno na jediném stupni.

10. Obdobně, i přes návrhy žalobce, žalovaná přezkoumatelně nereflektovala nabídku výsledku žalobce, s cílem přímé konfrontace zjištění pramenících z utajované informace, včetně nabídky spolupráce s původcem utajovaných informací za tímto účelem.
11. V druhé rovině žalobce shledává nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů v otázce přiblížení utajovaných informací užitych pro rozhodování žalované dle § 169m, § 168 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Žalobce je přesvědčen, že mu v napadeném rozhodnutí (či ještě předtím) měla být vyjevena alespoň podstata utajovaných informací. Žalovaná tomuto požadavku vyvěrajícímu z ústavního pořádku, judikatury Nejvyššího správního soudu, Evropského soudu pro lidská práva a Soudního dvora EU a ze základních zásad správního řízení a obecné úpravy k utajovaným informacím v § 68 odst. 3 správního řádu v napadeném rozhodnutí nedostála. Kromě znění právních předpisů a spíše hodnotícího závěru se žalobce o svém osobním závadovém jednání v průběhu správního řízení a z napadeného rozhodnutí dozvěděl tyto poznatky: účast na prosazování zájmů státní moci Ruské federace a „jiné aktivity“, které měly těžiskově spočívat v „posledním období“. Toto však žalobce vůbec nepovažuje za „podstatu utajovaných informací“, na jejichž kvalitu klade nároky judikatura.
12. Žalobce podotkl, že rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30. 3. 2023, č. j. OAM-44670-16/DP-2022, kterým byla zamítnuta jeho žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia (změna účelu pobytu), je v této věci o určitý stupeň „přezkoumatelnější“ jelikož se v něm uvádí, že utajované informace se týkají „zejména jeho pracovního života“.
13. Žalobce se tak dovolává přezkumu, zda se nejedná o spojení obecně známých skutečností, například ve vztahu k Rusku, činnosti Rosatom ČR nebo její maďarské mateřské společnosti, snahy zpřetrhat obchodní vazby na Rusko ve změněné geopolitické situaci, s určitými individuálními poznatky k osobě žalobce, jako jen fakt, že měl pracovní poměr v Rosatom ČR, které však samy o sobě žádnou obavu vyvolávat nemusí a které mohou být lehce vysvětlitelné, pakliže by k tomu žalobce dostal šanci.
14. Ve **druhém žalobním bodu** žalobce namítal, že dle ustálené soudní praxe nelze procesně aktivního účastníka pobytového správního řízení, který žádá o bližší informace a poučení, a který dle možností poskytuje součinnost, „odbýt“ rozhodnutím, kterým se končí správní řízení v jeho neprospěch (zamítnutí pobytové žádosti nebo zastavením řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu). Žalobce opakovaně o takové poučení ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí žádal. Dle stavu spisu po seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí totiž ani nebylo zřejmé, zda budou utajované informace jediným podkladem k zamítnutí žádosti.
15. Ve **třetím žalobním bodu** žalobce namítl nepřezkoumatelnost odůvodnění druhého výroku napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaná obecně konstatovala, že pro stanovení lhůty stačí přiměřeně 30 dnů od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí, protože žalobce „*neuvědl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by na území... měl bezprostřední závazky vyžadující delší setrvání na území*“. To vše navzdory tomu, že žalovanou stíhá vyšetřovací povinnost zjišťovat všechny skutečnosti proti účastníkovi, ale také v jeho prospěch. Žalobce na území ČR žije téměř 8 let, jeho manželka s ním od 23. 7. 2020. Ze spisu k žádosti o vydání zaměstnanecké karty (sp. zn. OAM-84703/ZM-2021), bylo možné zjistit, že má uzavřenou nájemní smlouvu s tříměsíční výpovědní dobou, nabytí menšího množství movitých věcí (vybavení bytu a nábytek), psa, o kterého s manželkou pečují, apod. Z napadeného

rozhodnutí také není známo, proč žalovaná nezvolila delší lhůtu, ačkoliv jí to zákon dovoluje.

16. Ve **čtvrtém žalobním bodu** žalobce uvedl, že atrakce předmětného řízení ve smyslu § 131 odst. 1 písm. a) správního řádu nebyla v daném řízení přezkoumatelně a náležitým způsobem odůvodněna, negativně zasáhla do jeho procesních práv v rámci správního řízení a zatížila žalobce více, než kdyby ke změně příslušnosti nedošlo, což opět oslabilo jeho postavení, a to jak v předmětném zrušovacím řízení, tak v řízení o změně účelu jeho dlouhodobého pobytu. Žalobci nebylo ani v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vysvětleno, proč by nemohl v jeho věci rozhodovat ministr vnitra, který je funkčně nadřízeným správním orgánem žalované i jinak příslušného Ministerstva vnitra.
17. Fakt, že v žalobcově věci rozhodoval tříčlenný senát žalované namísto jedné úřední osoby jinak příslušného Ministerstva vnitra, mu zjevně ani prakticky neprospěl, když se ani z napadeného rozhodnutí nedozvěděl, že hlavní problém jeho závadové činnosti má být spjat právě s jeho pracovní činností. Ministerstvo vnitra bylo na rozdíl od žalované sdílnější, když ve svém meritorním rozhodnutí uvedlo alespoň stupeň utajení utajovaných informací dle § 4 písm. c) zákona č. 412/2005 Sb. o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů – „důvěrné“, což žalovaná nesdělila ani v průběhu správního řízení (a lze si to jen domýšlet dle sp. zn.). Rovněž kvalita zjišťování skutkového stavu v předmětném řízení byla na rozdíl od znalosti Ministerstva vnitra pochybná, jelikož žalovaná uvedla, že manželka účastníka řízení pobývá na území od roku 2016, přičemž na území nepřetržitě pobývá od 23. 7. 2020, jak správně uvedlo Ministerstvo vnitra. Žalobce v zájmu procesní ekonomie spoléhal na to, že jak v řízení o zrušení zaměstnanecké karty, tak v řízení o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu za změněným účelem, bude rozhodovat stejný správní orgán.
18. Žalobce dále shledává nelogickým, že se k jeho osobě dle žalované a Ministerstva vnitra vážou až 3 různé materiály: sp. zn. D41/2022-OAM, D109/2022-OAM a D194/2022-OAM.
19. V **pátém žalobním bodu** žalobce uvedl, že žalovaná zatížila předchozí správní řízení vadami ve zjišťování skutkového stavu věci, což je samo o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 s. ř. s. Byť žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí opakovaně odkazovala na utajované skutečnosti, které se nestaly součástí spisu, selhala ve splnění povinnosti zjistit náležitě skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
20. Žalovaná též v rozporu se zákonem neuplatnila zásadu vyšetřovací dostatečně vyváženě ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu, která souvisí s povinností vyvažovat dotčené zájmy osob (žalobce dle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se na vícero místech ukazuje, že je patrně jedno, co žalobce tvrdil a doložil, rozhodující jsou utajované skutečnosti, které jsou odděleny od spisu a žalobci nepřístupné.
21. Protože bylo řízení zahájeno z moci úřední, bylo úkolem žalované vedle ochrany veřejného zájmu zjišťovat též skutkové okolnosti, které svědčí ve prospěch žalobce. To je zvlášť podstatné v řízení, které je pouze jednoinstanční, a ve kterém se jinak na základě dobré víry dosažené pobytové právo odejímá na základě utajovaných informací oddělených od spisu, takže nelze dokazování na odvolacím stupni ani doplňovat. Co do právního posouzení protichůdných zájmů (veřejný a žalobcův soukromý) měla žalovaná pečlivě zmapovat též např. rodinnou situaci cizince v hostitelské zemi (zejm. intenzitu a charakter vzájemného vztahu rodinných příslušníků, jejich zvláštní potřeby), rozsah v jakém by byl

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

soukromý/rodinný život cizince narušen (tzv. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky), rozsah a intenzitu vazeb na hostitelský stát (příbuzní, možnosti návštěvy) a na stát původu, včetně možnosti vrátit se do tohoto státu, věk a zdravotní stav dotčeného cizince a jeho rodinných příslušníků.

22. Za situace, kdy byla z mimořádných důvodů oslabena procesní práva žalobce a správní soud má „suplovat obhajobu“, měla žalovaná pečlivěji zjišťovat okolnosti svědčící ve prospěch žalobce a ověřovat u původce utajované informace správnost a zákonnost utajovaných informací – například na základě dokládáných tvrzení účastníka řízení, pakliže přímo či nepřímo narážejí na poznatky vyplývající z utajovaných informací, a rozsahu skutečností, které mají být účastníkovi řízení sděleny v rámci maximální ochrany jeho procesních práv, a teprve poté ustálit skutkový stav a přistoupit k právnímu hodnocení. Žalobce též uvedl, že jej kontaktovali zástupci Bezpečnostní informační služby (BIS).
23. Žalobce v žalobě dotvrdil řadu skutečností ohledně jeho pobytu v ČR a jeho postojům vůči Ruské federaci a k těmto tvrzením navrhl řadu důkazů včetně výslechů osob (jeho manželky, sestry, bratrance a dalších dvou osob).
24. Žalovaná ve svém vyjádření navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
25. Pokud se týká posouzení utajovaných informací, které jsou podkladem tohoto řízení ve smyslu § 169m zákona, odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde cituje relevantní judikatorní závěry (zejména Nejvyššího správního soudu), které osvědčují zákonnost jí zvoleného postupu.
26. Žalovaná nesouhlasila s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť jak je patrné z jeho odůvodnění, vypořádala se pečlivě se všemi sděleními a návrhy žalobce, které činil v průběhu řízení. Jeho sdělení a podání pak posoudila chronologicky a vždy porovnávala míru jejich relevance ve vztahu k utajované informaci týkající se žalobce. Žalobcem údajně zveřejněné protiválečné příspěvky na sociálních sítích (Twitter a Instagram) tento v průběhu řízení vůbec nedoložil. Obdobně se to má i s ostatními důkazy, přičemž žalovaná odkázala na jejich nízkou (popř. žádnou) vypovídací hodnotu. Naopak to byla žalovaná, která se snažila všechny podklady věcně posoudit, a to ačkoliv nesplňovaly ani minimální standardy kladené správním řádem (viz např. § 16 správního řádu ohledně jazyka).
27. Žalovaná odmítla tvrzení žalobce, že by bylo její povinností jakkoliv konfrontovat původce utajované informace s jeho podáními učiněnými v průběhu řízení. Taková povinnost nevyplývá z žádného právního předpisu a nebyla dovozena ani judikaturou. Co se týká údajného kontaktu žalobce se zástupci BIS, tato informace je v této fázi řízení procesně zcela nepoužitelná, jelikož představuje novum a soud by se jí tak neměl věcně zabývat.
28. Žalovaná má dále za to, že charakter utajované informace byl žalobci zpřístupněn zákonně konformním způsobem a v souladu s relevantní judikaturou.
29. K námitkám stran stanovení lhůty k vycestování z území ve smyslu § 46e odst. 2 zákona o pobytu cizinců žalovaná uvedla, že svým charakterem nepředstavují nic mimořádného, co by se lišilo od situace každého cizince, který (ať už z jakéhokoliv důvodu) ukončuje svůj pobyt na území. Výpovědní lhůta z nájmu nemovitosti rozhodně není ničím, co by znamenalo nepřekonatelnou překážku ve vycestování z území.
30. K namítaným procesním vadám žalovaná uvedla, že atrakce provedení řízení žalobce nijak neznevýhodnila, neboť výsledek řízení o zrušení platnosti jeho zaměstnanecké karty je stejný, jako výsledek posouzení jeho další žádosti o vydání povolení k dlouhodobému

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

pobytu. I v tomto případě je jediným korektivem postupu správních orgánů soudní přezkum. Rovněž žalovaná neshledává nic mimořádného, ba ani nelogického, na tom, že k osobě žalobce se váží tři různé materiály charakteru utajované informace. Žalobci nic nebránilo uvádět v obou vedených řízeních totožné skutečnosti a předkládat totožné podklady.

31. Ve věci údajných vad skutkových zjištění žalovaná uvedla, že žalobce žádným způsobem neuvádí, v čem mají vady skutkových zjištění spočívat, s výjimkou jeho subjektivních pocitů o nespravedlnosti vedení celého řízení. Totéž platí pro otázku posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalované je známa judikatura správních soudů, která dovodila nutnost zabývat se možným zásahem do práv chráněných zejména čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Ovšem tato podmínka je vázána zejména na to, co účastník takového řízení sám prokáže, či alespoň tvrdí.
32. Žalovaná trvá na tom, že skutkový stav ve věci byl náležitě zjištěn v souladu s § 3 správního řádu, když zejména z utajovaných informací, ale i z podání žalobce, vznikl ucelený rámec svědčící o nutnosti aplikovat užitá ustanovení zákona o pobytu cizinců. To, že žalobce neunesl důkazní břemeno a nebyl věrohodně schopen doložit svá tvrzení, však není vina Komise, nýbrž jeho samého. Žalovaná se rovněž zákonně konformním způsobem vypořádala s návrhem na výslech žalobce. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 202/2022-47 považuje žalovaná za nepřipadný, neboť se tento rozsudek týkal žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území, který je nadán daleko širší paletou práv, než je tomu u státního příslušníka třetího státu, který je nadto držitelem „pouze“ oprávnění k pobytu vyplývajícího z nutnosti pokrýt potřeby státu v oblasti pracovní migrace.
33. Pokud žalobce nebyl schopen v průběhu celého řízení prokázat své „proukrajinské aktivity“, pak žalované není jasné, jak by toho docílil právě při případném výslechu. Pokud měl žalobce co prokázat, bylo na něm, aby doložil podklady svědčící o jeho aktivitách. To, že tak učinil ve zcela nedostatečné míře, je pak pouze věcí jeho procesní strategie.
34. Žalobce reagoval **replikou** ze dne 19. 7. 2023, ve které zdůraznil, že na str. 2 doplnění odvolání proti usnesení o příslušnosti datovaného dne 21. 10. 2022, evidovaného pod č. j. MV-158560-5/SO-2022, uvedl jako doklad o zásadním odmítání kroků Ruské federace a celkovém vlastním postoji k jejímu státnímu režimu 2 konkrétní internetové odkazy (dostupné dne 21. 10. 2022 až do dnešního dne) na své příspěvky zveřejněné na síti Twitter i Instagram, ze kterých bylo možné zjistit i další zveřejněné příspěvky, a doložil je prostým překladem z ruštiny do češtiny.
35. Žalobce zároveň upozornil na rozsudek městského soudu ze dne 16. 5. 2023, č. j. 10 A 11/2023-54, který rozhodnutí žalované v obdobné věci zrušil a to s ohledem na kvalitu utajovaných informací.

III.

Posouzení žaloby

36. Městský soud v Praze (dále jen „soud“) na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „s. ř. s.“]), opětovně přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

37. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť byly splněny podmínky § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Důvodem pro nařízení jednání nebylo ani dokazování, neboť veškeré písemnosti potřebné pro rozhodnutí soudu jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117) a soud shledal provedení žalobcem navržených důkazů pro rozhodnutí věci nadbytečným.
38. Žaloba je důvodná.
39. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
40. Podle § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců *„Policie odepře cizinci vstup na území, jestliže je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit mezinárodní vztahy České republiky.“*
41. Podle § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„Písemnosti nebo záznamy, které obsahují utajované informace, se v řízení podle tohoto zákona uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí.“*
42. Podle § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců *„Jsou-li některé z podkladů rozhodnutí podle tohoto zákona utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění rozhodnutí pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi.“*
43. Podle § 169m odst. 3 zákona o pobytu cizinců *„Vyjde-li v řízení na základě informace nebo stanoviska policie nebo zpravodajské služby České republiky, které jsou utajovanou informací, najevo, že cizinec ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost, územní celistvost, demokratické základy, životy nebo zdraví osob, nebo vede-li tato informace nebo toto stanovisko k důvodnému podezření, že by cizinec mohl při svém pobytu na území tyto hodnoty ohrozit, v informaci o důvodech neudělení dlouhodobého víza nebo v odůvodnění rozhodnutí podle tohoto zákona se pouze uvede, že důvodem neudělení víza nebo rozhodnutí je ohrožení bezpečnosti státu. Pokud je správní orgán v řízení podle tohoto zákona povinen posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, v odůvodnění rozhodnutí podle věty první navíc uvede úvahy, kterými se při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, zejména ve vztahu k obsahu stanoviska, řídil; obsah stanoviska však v odůvodnění neuvádí.“*
44. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že žalovaná opomenula tvrzení žalobce, řádně se nevypořádala s důkazními návrhy a nesdělila dostatečné důvody pro nepřiblížení utajených informací žalobci (**první žalobní bod**), soud nejprve připomíná, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
45. V posuzované věci žalovaná reagovala na argumentaci žalobce a podrobně odpovídala na jednotlivé žalobcem uplatněné námitky. Srozumitelně uvedla, že s ohledem na obsah utajované informace není prokázání skutečnosti, že pomáhal státním příslušníkům Ukrajiny, relevantní pro řádné posouzení věci. Proto navrhané důkazy neprovedla, vyjádřila se i k navrhanému výsledku žalobce. V této souvislosti zdůraznila, že provedení výsledku k tvrzení o pomoci Ukrajině považuje za nadbytečné i s ohledem na doložené

listinné důkazy. Žalovaná uvedla, že není oprávněna prokazovat pravdivost utajované informace, natož, aby tak činila skrz výslech žalobce.

46. Soud považuje takto pojaté odůvodnění za řádně přezkoumatelné a závěry žalované za logické a opřené o znalosti zákonů a jiných právních předpisů. Rovněž přisvědčuje tomu, že za zjištěných okolností jsou žalobcem v žalobě navrhané výslechy dalších osob pro rozhodnutí věci rovněž irelevantní.
47. Soud nicméně souhlasí s žalobcem v tom, že závěr žalované, že žalobcova podpora Ukrajiny by mohla být „krycím jednáním“, je závěrem spekulativním a založeným na domněnkách žalované. Jak však bylo uvedeno shora, otázka míry a upřímnosti pomoci Ukrajině není v posuzované věci otázkou rozhodnou pro meritorní posouzení věci. Tento dílčí nedostatek napadeného rozhodnutí tak nepředstavuje vadu, která by měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. K otázce případné nezákonnosti neprovedení výslechu žalobce se soud již vyjádřil výše.
48. Tuto žalobní námitku tak nepovažuje soud za důvodnou.
49. Dále se soud zaměřil na námitky žalobce týkající se nemožnosti seznámit se s obsahem utajené části spisu, která obsahovala skutečnosti odůvodňující ukončení jeho pobytu (**druhý žalobní bod**).
50. Osmý senát se v celém složení seznámil s obsahem utajované části spisu, která byla soudu zaslána odděleně od zbylé části spisu pod sp. zn. D62/2023-OAM. Soud poté, co utajované informace přezkoumal, shledal, že v dané věci důvod vést tyto informace odděleně od zbytku správního spisu je, a že nad právem účastníka se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim, převažuje zájem na jejich utajení ve smyslu § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
51. Soud má s ohledem na shora uvedené a hlavně s ohledem na charakter a povahu těchto informací, za to, že nebylo možné sdělit žalobci nic bližšího, než to, co mu již bylo sděleno.
52. Soud zejména předesílá, že podle ustálené judikatury jak správních soudů, tak Ústavního soudu, povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posoudit jádro případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58, ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66). Dle Ústavního soudu „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ [nález sp. zn. III. ÚS 989/08 ze dne 12. 2. 2009 (N 26/52 SbNU 247)]. Tyto závěry lze vztáhnout i na rozsah povinnosti odůvodnění správních orgánů.
53. Jádrem sporu je otázka, zda zjištění bezpečnostní složky státu, klasifikovaná jako utajované informace podle zákona o utajovaných informacích ve stupni „důvěrné“, představovala dostatečný podklad pro závěr o důvodnosti nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu, a zda tedy byly důvodem pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty žalobce, tedy zda informace obsažená v utajené zprávě *in concreto* představuje jednání, které naplňuje skutkovou podstatu § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

54. Při vypořádání této stěžejní otázky se soud opětovně věnoval jak procesním aspektům přezkumu rozhodnutí založených na utajované informaci, tak i konkrétnímu posouzení informace obsažené v utajené zprávě sp. zn. D62/2023-OAM.
55. Soud předeseílá, že otázkou rozsahu soudního přezkumu správních rozhodnutí vydaných na podkladě klasifikovaných informací se v poslední době věnoval desátý senát městského soudu v řízení vedeném pod sp. zn. 10 A 11/2023, přičemž závěry z jeho rozsudku ze dne 16. 5. 2023, č. j. 10 A 11/2023-54, byly potvrzeny Nejvyšším správním soudem. Osmý senát z nich proto bude v podstatných ohledech vycházet v nyní projednávané věci. V případě žalobce pak o této otázce podrobně uvažil pátý senát městského soudu v rozsudku ze dne 28. 7. 2023, č. j. 5 A 12/2023-65.
56. Ve věci soudního přezkumu správních rozhodnutí vydaných na podkladě klasifikovaných informací existuje ustálená judikatura správních soudů, jež se původně týkala přezkumu rozhodnutí Národního bezpečnostního úřadu ve věci bezpečnostní způsobilosti, avšak zásady v ní formulované lze plně vztáhnout také na nynější věc (obdobně bod 28 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 108/2013-69) a jež klade důraz na vyvážení omezení účastníka řízení, jemuž jsou utajené informace legitimně zneprístupněny.
57. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 8. 2023, č. j. 1 Azs 87/2023-32, kterým aproboval závěry desátého senátu, mimo jiné uvedl:
- „[14] Toto vyvážení se zajišťuje prostřednictvím specifické role správního soudu v rámci přezkumu správního rozhodnutí, jehož podkladem byla utajovaná informace. Právě s ohledem na to, že je to až a pouze soudní přezkum, který v souladu se shora uváděnou judikaturou představuje vyvážení omezení procesních práv účastníka řízení, je zcela nezbytné, aby se soud s utajovanou informací přímo seznámil, a je povinen ověřit hlediska věrohodnosti, přesvědčivosti a relevance takové informace ve vztahu k závěrům, které z nich správní orgán vyvodil; úkolem správního soudu však není přezkoumávat pravdivost takových informací (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 - 40, č. 3667/2018 Sb. NSS).*
- [15] Tyto informace by tak měly obsahovat popis zdroje získaných informací a způsobu jejich získání, včetně popisu okolností a důvodů, pro které má policejní nebo zpravodajská služba uvedené informace za věrohodné. Smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací je především zajistit, aby k tomu byly používány pouze informace skutečné a věrohodné a aby tyto informace poskytovaly dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (srov. rozsudek ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019 - 28, či ze dne 22. 9. 2021, 1 Azs 153/2021 - 78).*
- [16] Otázka věrohodnosti a přesvědčivosti utajovaných informací je v rámci soudního přezkumu klíčová právě proto, že sám účastník řízení nemůže jejich obsahu jakkoliv oponovat, například namítat, že uváděné skutečnosti se nestaly nebo probíhaly jinak. Soud je tak postaven do situace, v níž nahrazuje jinak běžné kontradiktorní schéma soudního řízení, avšak o skutečnostech obsažených v utajované informaci sám nemá rovněž dostatečné povědomí (dokonce je má nižší než žalobce a původce utajované informace), přičemž ale v rámci soudního přezkumu musí aprobovat věrohodnost a relevanci těchto skutečností.*
58. Poté, co se soud v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí s utajovanými informacemi seznámil, dospěl k závěru, že tyto informace poskytly dostatečně přesný skutkový základ pro právní posouzení věci, tedy pro závěr, že by další přítomnost žalobce na území mohla ohrozit bezpečnost státu (srov. rozsudek ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019-28, bod 22).

Tato zjištění tak mají potenciál vytvořit obraz aktuální a závažné hrozby pro bezpečnost státu, jak ji vymezuje i ústavní zákon č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky. Pokud by tato tvrzení odrážela skutečnost, byla by podle názoru soudu dostatečná pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty žalobce podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) a dále ve spojení s § 56 odst. 1 písm. g) a § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců.

59. Část skutečností následně uváděných žalobcem ve vyjádření ze dne 23. 2. 2023 na jeho obhajobu tyto poznatky potvrzují, ostatní žalobcem uvedené skutečnosti tyto informace nijak nevyvrací. Pokud žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že *pokud se týká účastníkem řízení akcentovaného nesouhlasu s jednáním Ruské federace, pak tato tvrzení jsou v rozporu se skutečnostmi uvedenými v rozhodné utajované informaci, tudíž má Komise se za to, že se jedná toliko o krycí manévr sloužící k zastření skutečných aktivit účastníka řízení vykonávaných na území České republiky ve prospěch zájmů státní moci Ruské federace*, soud s ohledem na obsah informací uvedených v utajené části spisu považuje takový závěr za jedno z možných vyhodnocení této situace, proto takový závěr nemůže považovat za nesprávný s následkem nezákonnosti takového rozhodnutí. Jak již bylo řečeno, i kdyby žalovaný dospěl k závěru o upřímné pomoci Ukrajincům a dosavadnímu prosazování demokracie ze strany žalobce, skutečnosti uvedené v utajené části spisu měly dle soudu přesto potenciál odůvodnit obavu z ohrožení bezpečnosti státu ze strany žalobce při jeho dalším pobytu na území.
60. Kromě významu utajovaných informací se však soud právě s ohledem na závěry NSS uvedené v jeho rozsudku ze dne 31. 8. 2023, č. j. 1 Azs 87/2023-32, č. 4518/2023 Sb. NSS, musel zabývat také jejich věrohodností. Z informací mělo být zřejmé, jakým způsobem byly získány, aby si soud mohl utvořit představu o tom, zda odrážejí skutečný stav věcí a zda nejsou zcela či zčásti zkreslené nebo smyšlené.
61. Soud následně dospěl k závěru, že v tomto ohledu informace obsažené v utajené zprávě sp. zn. D62/2023-OAM neobstojí. Chyběl v nich totiž *popis zdroje získaných informací a způsobu jejich získání, včetně popisu okolností a důvodů, pro které má policejní nebo zpravodajská služba uvedené informace za věrohodné*. Soud si proto nemohl učinit žádnou představu o věrohodnosti poskytnutých informací, nemohl ani dospět k závěru, že žalovaná unesla důkazní břemeno ohledně prokázání naplnění skutkové podstaty § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců a neslučitelnosti pobytu žalobce na území ČR se zájmy České republiky. Skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, tak nemá ve spisech oporu a vyžaduje zásadní doplnění.
62. Tento žalobní bod tak soud shledal důvodným.
63. Soud naopak neshledal důvodnou procesní námitku žalobce týkající se atrakce řízení ze strany žalované (**čtvrtý žalobní bod**). Soud má za to, že bylo zcela v kompetenci žalované takto učinit a to právě s ohledem na znění § 131 odst. 1 písm. a) správního řádu, který stanoví, že *„nadřízený správní orgán může na podnět příslušného správního orgánu nebo na požádání účastníka věc usnesením převzít místo podřízeného správního orgánu a rozhodnout jako správní orgán nižšího stupně, týká-li se řízení otázek, které lze vzhledem k jejich výjimečné obtížnosti nebo neobvyklosti řešit jen s použitím mimořádných odborných znalostí“*. Soud má za to, že zákonné podmínky byly v tomto případě splněny a to právě s ohledem na neobvyklost věci.
64. Účelem tohoto ustanovení je umožnit nadřízenému orgánu věc převzít od věcně, místně a funkčně příslušného orgánu za situace, kdy ji podřízený orgán nemůže vyřešit z důvodu její výjimečné obtížnosti nebo neobvyklosti. Zákonodárce vychází z toho, že nadřízený orgán

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

disponuje vyššími odbornými znalostmi, které mu umožní předmětnou otázku správně vyřešit.

65. Soud, shodně s žalovanou, považuje zvolený postup za logický, nepřičítící se základním zásadám správního řízení, zejména pak zásadě souladného postupu v obdobných řízeních a zásadě dobré správy. Soud má za to, že nebyla nijak zkrácena žalobcova práva, jelikož žalobce mohl i v tomto jednostupňovém řízení uplatnit všechna svá procesní práva, která by uplatnil v rámci řízení dvoustupňového.
66. Soud rovněž neshledal důvodnou námitku, že nelze procesně aktivního účastníka pobytového správního řízení, který žádá o bližší informace a poučení, a který dle možností poskytuje součinnost, „odbýt“ rozhodnutím, kterým se končí správní řízení v jeho neprospěch (**pátý žalobní bod**). Žalobcem odkazovaná judikatura se týká případů, kdy je řízení zastaveno, resp. žádost zamítnuta z důvodu chybějících dokladů, resp. neprokázání účastníkem tvrzených skutečností ohledně splnění podmínek pro vyhovění žádosti, ačkoliv tento účastník nebyl o tomto nedostatku náležitě poučen. To však nebyl případ žalobce, neboť zrušení pobytového oprávnění nebylo v jeho případě důsledkem tvrzené neaktivity žalobce, ale toho, že správní orgán zjistil, že je zde důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu.
67. Soud odmítl jako nedůvodnou i žalobcovu námitku ohledně závěru o přiměřenosti takového rozhodnutí a o druhém výroku týkajícím se lhůty k vycestování (**třetí žalobní bod**). Žalobcem uváděné skutečnosti (rodinný stav, dlouhodobost jeho pobytu na území, existence nájemního vztahu atd.) správní orgán zohlednil a správně vyhodnotil v konceptu poměřování veřejného zájmu na bezpečnosti státu a individuálního zájmu žalobce na tom, aby mohl nadále pobývat na území. Soud shodně se žalovanou proto musí konstatovat, že žalobce neuvedl a ani v žalobě neuvádí žádnou tak zásadní skutečnost, která by veřejný zájem takzvaně převážila.
68. Ve vztahu k žalobní námitce týkající se nepřezkoumatelnosti odůvodnění druhého výroku napadeného rozhodnutí co do délky lhůty k vycestování žalobce soud dále uvádí, že co se týče žalobcem uváděných skutečností týkajících se délky lhůty stanovené k vycestování, stanovená lhůta byla zcela zřejmě stanovena s ohledem na důvod zrušení pobytu. Soud souhlasí se žalovanou, že žalobce neuvedl a ani v žalobě neuvádí skutečnost, která by mu závažným způsobem bránila ve stanovené lhůtě vycestovat. Žalobní námitka je nedůvodná. Přiměřenost lhůty pak bude s ohledem na zrušující výrok tohoto rozsudku žalovanou v případě opětovného rozhodnutí o zrušení platnosti zaměstnanecké karty žalobce nadto řešena opětovně, a to s ohledem na aktuální stav věci.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

69. Žalovaná vydala napadené rozhodnutí na základě utajovaných informací od bezpečnostní složky státu, které by v případě své pravdivosti (resp. dostatečné pravděpodobnosti) odůvodnily zrušení platnosti zaměstnanecké karty žalobce z důvodu, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu. Tyto informace však neobsahovaly žádné údaje o zdrojích informací a způsobu jejich získání, potřebné pro ověření jejich věrohodnosti. Tvrzení bezpečnostní složky tak nemohla být podkladem pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty žalobce. Městský soud proto rozhodnutí žalované zrušil bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vady řízení spočívající v tom, že skutkový stav, který vzal správní orgán

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalované k dalšímu řízení, v němž bude vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

70. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má proti žalované právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, zaplaceného soudního poplatku za podanou kasační stížnost ve výši 5 000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů (dále jen „*a. t.*“), a jsou tvořeny odměnou za čtyři úkony právní služby po 3 100 Kč: převzetí a přípravu zastoupení, sepsí žaloby, účast na jednání soudu, kasační stížnost [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g)], paušální náhradou hotových výdajů 300 Kč za každý z těchto čtyř úkonů (§ 13 odst. 4 a. t.) a částkou 2 856 Kč odpovídající DPH v sazbě 21 %, neboť žalobcův zástupce je registrován k placení DPH (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Náklady řízení tak celkem činí 24 456 Kč, a žalovaný je povinen nahradit je žalobci v přiměřené měsíční lhůtě k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s.).
71. O nákladech řízení osoby na řízení zúčastněné rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve výroku III. tak, že jí náhradu nákladů nepřiznal, jelikož jí neuložil žádnou povinnost, se kterou by jí vznikly náklady řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. května 2024

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.